

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa D. M.

przeciwko O. w K.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt VI Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od O. w K. na rzecz D. M. kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2015 r., VI Pa (...) Sąd Okręgowy w B. , VI Wydział Pracy zmienił wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w C. z dnia 30 lipca 2014 r., IV P (...) w sprawie z powództwa D. M. przeciwko O. w K., przywracając powoda do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach pracy.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł pełnomocnik pozwanego, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że stosunek pracy z nauczycielem

mianowanym nie ulega rozwiązaniu w razie czasowej niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, jeśli okres tej niezdolności przekracza 182 dni w przypadku złożenia przez nauczyciela mianowanego wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania odwołuje się do dwóch okoliczności. Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. „polegające na ustaleniu, czy przedłużenie okresu nieobecności w pracy spowodowanej chorobą o kolejne 12 miesięcy w razie wystąpienia szczególnych okoliczności i udzielenia nauczycielowi mianowanemu urlopu dla poratowania zdrowia, po upływie którego zmaterializuje się obowiązek rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem mianowanym, stanowi bezwzględny obowiązek pracodawcy pomimo zastosowania przez ustawodawcę w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy Karta Nauczyciela kwantyfikatora „może”.

Jednocześnie skarżący podnosi, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem między stronami toczyło się postępowanie w sprawie o zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia o udzieleniu powodowi urlopu dla poratowania zdrowia. W sprawie tej, od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 1 marca 2015 r., VI Pa (...), pozwany także wniósł skargę kasacyjną. Ze względu na to, że rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do sprawy o zobowiązanie do złożenia oświadczenia (udzielenia urlopu) ma kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii przywrócenia do pracy, wniesienie skargi w niniejszej sprawie jest w pełni uzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Jako okoliczność uzasadniającą oczywistą zasadność skargi strona pozwana wskazała zawisłość postępowania kasacyjnego ze skargi od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 marca 2015 r., VI Pa (...) (pozwany błędnie oznacza datę na 1 marca 2015 r.). Należy mieć na względzie, że – stosownie do art. 365 § 1 k.p.c. – orzeczenie sądu drugiej instancji cechuje się prawomocnością. Nie można

tej okoliczności pomijać twierdząc, że wyrok taki został zaskarżony skargą kasacyjną.

Przed wszystkim jednak Sąd Najwyższy wskazuje, że postępowanie kasacyjne o którym mowa, zakończyło się wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2016 r., I PK 182/15, oddalającym skargę kasacyjną pozwanego do wzmiankowanego wyroku Sądu Okręgowego. Niezależnie zatem od jakichkolwiek innych okoliczności Sąd Najwyższy potwierdził konieczność udzielenia powodowi urlopu dla poratowania zdrowia.

Co równie istotne, w uzasadnieniu tego wyroku zawarto argumentację, rozstrzygającą wątpliwości prawne, przedstawione w skardze kasacyjnej w niniejszej sprawie jako okoliczność uzasadniającą jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy, dokonując interpretacji art. 23 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela stwierdził, że przepis ten w obowiązującym brzmieniu (mającym zastosowanie w rozpoznawanej sprawie) ogranicza „szczególne wypadki” przedłużenia usprawiedliwionej nieobecności nauczyciela do udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia lub uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego. Przedłużenie okresu usprawiedliwionej nieobecności (wykluczającej rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem mianowanym) nie jest możliwe w innych przypadkach niż w razie zastosowania art. 73 Karty Nauczyciela lub art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, bowiem analizowany przepis (ani żaden inny) Karty Nauczyciela nie przewiduje sytuacji odnoszących się do nauczycieli, w których można by udzielić im urlopu dla poratowania zdrowia lub przyznać świadczenie rehabilitacyjne. Warunkiem przedłużenia okresu usprawiedliwionej nieobecności ponad 182 dni i kontynuowania zatrudnienia jest zatem udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia lub alternatywnie przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. Te dwie sytuacje należy traktować jako „szczególnie uzasadnione wypadki”. Nie chodzi zatem o jakąś szczególną, nadzwyczajną przyczynę udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia (przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego). Samo udzielenie takiego urlopu (przyznanie świadczenia) jest „szczególnie uzasadnionym wypadkiem” przedłużenia okresu ochronnego (usprawiedliwionej nieobecności w

pracy) o kolejne 12 miesięcy. Chodzi o umożliwienie nauczycielowi mianowanemu odzyskania pełnej zdolności do wykonywania obowiązków nauczyciela w razie przedłużającej się choroby. Jest to jeden z elementów wzmocnienia stabilności zatrudnienia na podstawie mianowania.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela to stanowisko. Oznacza to, że udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w okolicznościach opisanych w art. 23 ust. 1 pkt 2 *in fine* Karty Nauczyciela nie wymaga zaistnienia dodatkowych – poza udzieleniem tego urlopu lub pozyskaniem świadczenia rehabilitacyjnego – okoliczności, które mogłyby weryfikować pracodawca i które mogłyby uzasadniać rozwiązanie przez niego stosunku pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach w wysokości 120 zł orzeczono na podstawie § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).